

Výnimočná detská kniha o jedinečnosti a hodnotách

Vieš, ako veľmi Ťa ľúbim?

Alma Gross

Vieš, ako veľmi Ťa ľúbim?

Alma Gross

TATRAN

Z nemeckého originálu Alma Gross:
Weißt du eigentlich, wie sehr ich dich liebe?,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Alma Gross, Bornheim 2020,
preložila Eva Mládeková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5411. publikácia.
Vydanie I.
Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zuzana Šulajová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 Alma Gross
Translation © Eva Mládeková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1427-8

Čo by sme mali robiť, aby sme sa stali výnimoční?

„Konečne letné prázdniny,“ potešila sa Mia, keď ju prebudil jasný slnečný lúč, čo nakukol cez okno do izby a poštekľil ju na noštiku.

Pekné dievčatko s dlhými plavými kučerami a očarujúcimi modrozelenými očami sa povystieralo, spokojne zívlo a radostne vyskočilo z postele. Celých šesť týždňov ju nikto nebude budiť a napomínať, aby sa ponáhľala, lebo nepríde načas do školy.

Ako utekala po schodoch do kuchyne, šťastne sa usmievala, lebo si spomenula, že rodičia ju dnes aj s bratom odvezú k starkým. Cítila sa už takmer dospelá, veď skončila tretiu triedu a cesta k starkej Kláre a starkému Jankovi nebude pre ňu také vzrušujúce dobrodružstvo ako pred pár rokmi, ale rozradostnilo ju pomyslenie na bezstarostne strávené dni v malej dedinke pod lesom.

Mama sa už zvrátila pri sporáku v kuchyni, kde božsky rozvoniavali palacinky. Jasný, veď je sobota a na konci týždňa vždy mávajú výnimočné raňajky pre celú rodinu. Perfektné! To jej ešte zlepšilo dobrú náladu.

„Ahoj, mami!“ zvolala radostne. „Sven je už hore?“

„Dobré ráno, Mia! Nie, zdá sa, že ešte hlboko spí. Budeš taká milá a zobudíš ho?“ poprosila ju mama a s úsmevom sa k nej obrátila. „Kým sa oblečiete, tatino sa vráti od pekára a spoločne sa na-raňajkuje.“

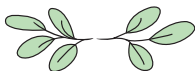

„To som si mohla myslieť, Sven je a zostane večný spachtoš,“ poznamenala Mia a výrečne prevrátila oči, čo mamu rozosmialo.

Cestou hore brala schody po dvoch a bez zaklopania vtrhla do bratovej izby. Aj tak by nič nepočul, vždy spí ako medveď. Dobre ho pozná. Zobudiť ho je skutočné umenie.

Keď pripomenula svojmu bacuľatému sedemročnému bratovi s krátkymi blond vlasmi a chutným pehavým noštekcom, že predsa nechcú prísť k starkým až večer, nadšene sa na ňu pozrel.

„Ach, áno, ideme k starkým a za Medvedíkom,“ jasal už úplne zobudený Sven. V sekunde vyskočil a ako blesk zmizol v kúpeľni.

V takýchto chvíľach bolo jasne vidieť, že jej braček je o dva roky mladší ako Mia. Síce už skončil prvú triedu, ale to nič nemení na tom, že je stále dieťa a zaujímajú ho celkom iné veci ako Miu. Možno práve preto tak lipla na Svenovi. Ešte nedávno by sa pri spomienke na verného prítulného bernardína u starkých tiež roztancovala od radosti. Za posledné mesiace sa však veľmi zmenila, naučila sa prispôsobovať, aby ju ostatné dievčatá v triede nevylúčili z kolektívu ako čudáčku. Čoskoro zakúsi niečo podobné aj Sven. Zatiaľ mu však z celého srdca priala, aby ho podobné myšlienky neťažili.

Keď sa o chvíľu posadili k raňajkám, Mia bola hlboko zamyslená, čo vôbec nezodpovedalo tomuto výnimočnému dňu. Našťastie si to nikto nevšimol, lebo živé džavotanie mladšieho brata ju vzápätí zbavilo ťaživých myšlienok. Sú prázdniny a nič jej nesmie pokaziť dobrú náladu.

Ako každé sobotné ráno, aj tentoraz sa pri raňajkách veľa nasmiali. Rodičia síce museli ísť v pondelok do práce, ale na cestu k starkým a na celý deň s deťmi sa úprimne tešili.

Mia so Svenom si ešte včera zbalili všetky veci, čo chceli vziať so sebou, Sven, samozrejme, s výdatnou pomocou mamy. Bolo to potrebné, ináč by si zobral so sebou celú detskú izbu so všetkými hračkami. Mia však trvala na tom, že sa zbalí sama, veď zanedlho oslávi desiate narodeniny.

Rodičia znepokojene hľadeli na dva kufre, cestovnú tašku a ruksak naprataný na prasknutie na konci schodišťa.

„To myslíš vážne?“ spýtal sa ohromený otec. „Ideš k starkým len na dva týždne, nemáš toho priveľa?“

„Nechaj tak,“ prerušila ho mama. „V kufri auta je dosť miesta a dievčatá v jej veku toho potrebujú viac ako malé deti.“

„Tak dobre,“ rezignoval otec. „Pomôžeme ti uložiť batožinu do kufra.“